

Yok aslında birbirimizden farkımız. Hepimiz bu ülkenin yurttaşlarıyız.

Bu yıl bir Temmuz gecesi İstanbul ve Ankara'da şiddetle hissedilen bir darbe girişimi değildi, darbe girişimi süsü verilmiş bir gövde gösterisiydi. Amaç varsa, ezip geçmek değildi, ezip geçebileceğini göstermekti. Oyuncularının küçük bir bölümünün ve figüranlarının hemen hepsinin gerçekleşenin doğaçlama bir tiyatro olduğunu bilip fark etmediği o oyunla, yönetilmeyen devletin, kolayca bir kardeş kavgası çıkarmak için parçalanabileceği açıkça gösterildi. Ölenler, canımızdır, yanmıştır; ama hem dinsel anlamda hem de devletin işleyişi bakımından kardeş kavgasında ne şehit olunur, ne de gazi. Bu konudaki ısrar, gövde gösterisinin istenen korkuyu yarattığına ve ne kadar başarılı olduğuna delalet eder.

Türkiye, zaten kaç yıldır her bakımdan sarsıntı geçiriyor. Hem nitelikli ve yetenekli insanlar hem de sermaye, yurt dışına kaçış için fırsat kolluyor ve fırsatını bulan kaçıp gidiyor. Yirmi küsur yıl geciktirdikten sonra büyük bir başarıymış gibi sunulan Boğaz'ın altından tüplü geçişle, hani elli atmış yıl önce tamamen ulusal kaynaklarla yapılmış olsa mühendislik bakımından övünç olabilecek, iktisaden tam bir garabet olan bir asma köprüyle övünmek, acınacak durumu en açık biçimde yansıtıyor. Türkiye başarı olarak bunlara kaldı.

2002'den beri süren başarısız bir yöntemin, faturasının ödenme zamanı geldi. Tüm uzatmalar alındı ve boşa harcandı. Günü kurtaracak doğru dürüst ne dışarıda kazılabilecek bir yabancı servet sahibi, ne de içeride satılıp bir iki ay olsun idare edilebilecek varlık kaldı. İktidardaki parti, aldatıldık deyip kendi has elemanlarına ve destekçilerine yakıştırmalar yapıyor, geometrik ad takıyor, bahaneler üretiyor ki kendi dönemlerinde ele geçirilip taraftarlarına aktarılmış servete bir kere daha el koyup biraz idare edebilsin.

Ajitasyon ve provokasyondan sabıkalı birinin öncülüğünde ülke çapında bir kaç haftadır yürütülen kampanya -hem birlik hem darbe karşıtlığı bakımından açıklanmış hedefini benimseyip sonuna kadar desteklesem de söylemem gerekir ki- Banker Kastelli'nin iflasının alenileşmesinden önce yürüttüğü kampanyaya benziyor. Çökenin, birliğimizin ya da darbeye

karşı durma kararlılığımızın olacağını tabi ki düşünmüyorum. Aksine yargılanması yabancı ülkelerde bir bir başlayan, Türkiye’de durdurulan ancak kısa süre sonra yeniden başlayacağını umduğumuz siyasilerin sorumsuzluğu çökecektir.

Spor müsabakasında taraftar değil, bir ülkede yurttaşlarız. Ancak açık gerçekleri yadsıyarak birbirimize düşeriz. Özellikle, kendisini iktidara taşıyan, en zor zamanlarında, kendilerine saldırdığında bile desteğini eksik etmeyen has partililerini kökü dışarıda küçük bir grubu bahane ederek acımasızca harcayan kadronun hala arkasında durmayı marifet sananlar, artık anlayın; peynir gemisi lafla değil üretimsiz borçla yürüdü ve borçları ödeme zamanı geldi çattı. Fatura bundan sonra özellikle körü körüne taraftarlık yapanlara çıkarılacak. Şimdiye kadarki bağırışlar, gösteriler, karşı takımın taraftarı olduğundan değildi. Bugünlerin geleceğini görenler, karşı çıkıyordu. Saklamaya ne gerek var; görenler görmeyenlere aşık falan da değildi; ucu yalnızca körü körüne bunların peşine takılanlara değil takılmayıp karşı çıkanlara da dokuyor onun için ses yükseltiyordu; yoksa bir iki uyarı yapılırsa sonra kimin ne hali varsa görsün diye bırakılırdı.

Tekrarlamak gerekirse: Yok aslında birbirimizden farkımız. Hepimiz bu ülkenin yurttaşlarıyız. Artık kardeş kavgasına ve darbeye karşı birliği kurmanın zamanıdır. Din, ırk ve etnisite konularındaki duyarlılıklar, kardeşi kardeşe düşürür, darbeye giden yolu döşer. Artık, aynı toplumda yaşadığımızı, sorunları tehditle, şantajla, sesi yükselterek ya da şiddet kullanarak, yani dayatarak değil bir araya gelip -sorumluluğun gereğinden kaçmadan- sorumluluk yüklenip örgütlenerek aşabileceğimizi görme zamanıdır.